

med dens rødligt belyste Gader og utallige, skarpt-skaarne Maaneskygger paa de snebedækkede Tage; dernæst over den tilfrosne Fjord og de islagte Enge; endelig over det fjerne Bondeland med dets Landsbyer, Skove og tilsneedede Marker. Og ovenover alt dette en uhyre Himmel, en mørkeblaa Kuppel, mellem hvis sejlene Skyer Maane og Stjerner legede Skjul, som havde disse gamle Kloder ladet sig smitte af Ungdommens Lystighed.

Hallo! Under skingrende Fløjten og raske Tilraab fór de skinnebeslaaede Slæder ned ad den isglatte Vej, sikkert styrede af de lange Pigkæppe, der slæbte efter dem som Ror . . . hoppende over Smaasten, løftende sig let over enhver Forhindring som en Baad over en Bølge. Hist og her ved Siden af Vejen stod Smaaklynger af halvvoksne Tjenestepiger med indbundne Hoveder og begge Hænderne viklete ind i deres Forklæder som i en Muffe. Hver Gang det hændte, at en af Idrætsmændene under Farten forbi dem tumlede bagover og blev siddende paa Banen som en afkastet Rytter, mens den tomme Slæde med forøget Hast fløj videre ned ad Bakken, opløftedes der fra disse Klynger en ubarmhjærtig Latter, der altid fik et Tilskud af hoverende Hujen fra de Drengene, der tilfældigvis fór forbi. Værst gik det i slige Tilfælde ud over »Studenterfrøene«, som var i afgjort Mindretal; og Peter Andreas' højeste Unaade ramte derfor den af disse, der tilføjede Latinskoleeleverne et saa-